

индивидуалните дѣйствия, проповѣдвани отъ Антона Страшимирова, въ чиято кѣща нѣколко дни подъ редъ се събирахме и обмислювахме върху насокитѣ, които трѣбваше да слѣдваме, а увлечението отъ — схващанията на Ангелъ Томовъ, Ст. Стойновъ и Павелъ Делирадева, които сѣщо така вземаха участие въ тия събесѣдания, замина невѣоруженъ въ Македония и на втория денъ отъ преми-назане на границата Хр. Чернопѣевъ бѣ принуденъ да се вѣоружи.

Азъ не отричамъ, че до 1908 год., санданиститѣ запазиха едно ядро на В. М. О. Р. О. въ серския окръгъ, което ядро щеше да допринесе голѣми заслуги на революционното дѣло, ако тъй изненадана не бѣ дошла порѣчаната отъ Хилми-Паша младотурска революция. Както нѣма да отрѣка, че нѣкои отъ водачитѣ въ серско и Хр. Чернопѣевъ направиха, по-късно, жертви на своитѣ увлечения. . . И когато свиканитѣ на събрание въ Солунъ работнически и малоимотни маси, прѣдимно гърци, — почнали да заглушаватъ рѣчта на Павелъ Делирадева съсъ „Зито Елада“ „Зито кралъ Георги“, тогава оратора и прѣдсѣдателствующия събранието Хр. Чернопѣевъ по едно чудо сж се спасили отъ шовинистическия бѣсъ на малоимотнитѣ и работнически маси. Такова фiasco идеитѣ имъ прѣтърпѣха въ гр. Скопие и изъ цѣла Македония. И трагизма бе там, че на голѣмитѣ водачи се противопоставиха и тѣхни довчерашни другари, прѣдимно от серския окръгъ, въ който все пакъ имаше борци, които както прѣзъ хуриета, така и до днешни дни останаха беззавѣтно да служатъ на каузата. Те и компактнитѣ народни маси не заслужаваха упрѣка, който се отправя изключително къмъ ония, които изкористяваха дѣлото, или пъкъ слѣпешката служеха на своитѣ увлечения. Нѣщо повече, такивата безкористни дѣйци, макаръ играли второстепенни роли въ освободителното движение, както и самосъзналитѣ се компактни маси, заслужаватъ адмирациитѣ на всѣки благороденъ човѣкъ.

Освенъ прѣтърпеното фiasco имаше и друго положение, а именно, че господствующата властъ бѣ променила само лицата, но не и методитѣ на управлението. И ние сме длѣжни да си спомнимъ, че Хр. Чернопѣевъ както послѣденъ слѣзе съ четата си отъ планината и прѣвъ постави феса, така и прѣвъ го захвърли и отпочна новата революционна дѣйность. Неговиятъ неспокоенъ борчески духъ бѣ смутенъ отъ всичко прѣживено и той добръ прѣцени положението, а именно, че на *Македония*, прѣди всичко, е нужна свобода. И когато почна нелегалната си дѣйность, Чернопѣевъ бѣ прѣслѣдванъ и отъ станалия турско афие Герасимъ Огняновъ, който до хуриета стоеше на чело на Малешевския районъ. Каква доблестъ въ Чернопѣевъ и какво падание въ Герасимъ Огняновци!

Хуриета трая отъ деня до пладне поради което клубаритѣ и другитѣ легални организации изчезнаха яко димъ.

В. М. О. Р. О. — този мощенъ факторъ до 1908 година, който всѣваше смутъ въ турскитѣ официални и европейскитѣ ме-родавни крѣгове, бѣ прѣстаналъ да ги смуцава, както прѣди. Самото революционизирано население се разколеба и изгуби вѣра